

Święcenia diakonatu i prezbiteratu, 19.05.2020 – przywitanie przez Rektora

„Każde powołanie kapłańskie w swej najgłębszej warstwie jest wielką tajemnicą, jest darem, który nieskończenie przerasta człowieka. [...] Wobec wielkości tego daru czujemy, jak bardzo do niego nie dorastamy. Powołanie jest tajemnicą Bożego wybrania: nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem”. Przywołuję te słowa św. Jana Pawła II zapisane w 50. rocznicę jego święceń kapłańskich nie tylko dlatego, że świętujemy właśnie stulecie jego urodzin, ale przede wszystkim dlatego, że w momencie święceń ta tajemnica Bożego wybrania spotyka się z odpowiedzią powołanych do stanu kapłańskiego; odpowiedzią definitywną i wiążącą na całe życie, poprzedzoną latami studiów i formacji zakonnej i kapłańskiej. Oto ci kandydaci do święceń diakonatu i prezbiteratu mówią dziś, że „chcą z Bożą pomocą” przyjmując dar sakramentalnych święceń, aby być apostołami Pana Jezusa, sługami Jego Ewangelii i „wielkiej tajemnicy wiary”, jaką jest Eucharystia; że chcą jako chrystusowcy nieść Chrystusa i Polskę rodakom rozsianych po całym świecie.

Można powiedzieć, że od pokoleń święcenia chrystusowców odbywają się w pobliskiej bazylice archikatedralnej, która była niegdyś stolicą prymasowską Czcigodnego Sługi Bożego Augusta kard. Hlonda – założyciela naszego zgromadzenia zakonnego. Niejako w jej cieniu wznosi się gmach seminarium i Domu Głównego Towarzystwa Chrystusowego, a w nim kaplica – serce zgromadzenia i seminarium, gdzie kształtowały się i dojrzewały powołania prawie wszystkich chrystusowców. Dziś wyjątkowo to ta kaplica jest miejscem zrodzenia dwóch nowych kapłanów i diakona.

Dokonuje się to we wspólnocie ich najbliższych – dwóch rodzin: zakonnej, do której zostali włączeni przez śluby rad ewangelicznych i rodziny, w której otrzymali życie, wiarę i wychowanie. Z racji epidemii obie te rodziny są dziś skromnie reprezentowane, ale są...

Jest bowiem pięknym zwyczajem naszego zgromadzenia, że na uroczystość święceń przybywa bardzo wielu współbraci z różnych, nieraz odległych stron świata. W zaistniałej sytuacji pozostaje nam łączność dzięki transmisji internetowej i ta duchowa łączność, która pozwala nam – za kardynałem Założycielem – powiedzieć: „między nami nie ma dali”.

Tym bardziej raduję się z obecności przełożonego generalnego Towarzystwa Chrystusowego ks. Krzysztofa Olejnika, całego zarządu generalnego i wszystkich mieszkańców Domu Głównego.

Serdecznie witam rodziców i rodzeństwo kandydatów do święceń. Kochani, to wasza miłość i bliskość musi im dziś wystarczyć za wszystkich, których noszą w swoich sercach i chcieli, aby im towarzyszyli w tej ważnej życiowej chwili.

Gorąco pozdrawiam wszystkich łączących się z nami dzięki transmisji internetowej: współbraci, rodziny, przyjaciół, parafian, dobroczyńców zgromadzenia. Mimo dzielących nas odległości stwórzmy w tej liturgii wspólnotę wiary i szczerą modlitwę.

Kochani kandydaci do święceń, wszyscy otaczamy was serdeczną modlitwą wypraszając potrzebne wam łaski do wiernego wypełnienia przyjmowanych dziś święceń.

Bardzo się cieszę, że tej wyjątkowej uroczystości przewodniczy JE ks. bp Grzegorz Balcerek, biskup pomocniczy archidiecezji poznańskiej. Najprzewielebniejszy księżu biskupie Grzegorzu, serdecznie Cię witam i proszę o sprawowanie Eucharystii oraz apostołski gest włożenia rąk i modlitwę, przez które nasi współbracia otrzymają dar Ducha Świętego czyniącego ich prezbiterami i diakonem świętego Kościoła katolickiego.